

EL MICALET
GALACTIC

El fantàstic Hotel Mandarin

Esther Climent Gosp

Il·lustracions de César Barceló

bromera

Un hotel qualsevol i una arribada intempestiva

La nit que va nàixer el germanet de Nina bufava un vent fortíssim, Nina el sentia xiular ara d'una banda, ara de l'altra, i no es podia saber d'on venia en realitat.

Amb llàgrimes als ulls, va veure com el cotxe dels pares desapareixia al final del carrer, costera avall. Semblava que la nit s'haguera convertit en un túnel i ara els engolira. O això li va semblar a ella.

Va fer adeu amb la mà una última vegada al carrer buit i va arrufar el nas. No entenia per què no podia anar amb els pares a l'hospital.

Duia una estona llarga plantada al bell mig del carrer, des que el pare havia arrancat el cotxe i havia girat el cantó. Durant tot aquell temps, no havia passat cap altre vehicle. Nina no va pensar que allò era

molt estrany, estava en l'avinguda principal del poble i, per tant, aquella era una via de molta concurrència. Estava massa ocupada pensant que odiava els pares i el menut que vindria al món per deixar-la allí.

De colp, es va girar un aire encara més fort i fred que va moure totes les fulles dels arbres de l'avinguda. Nina es va arregar els cabells castanys embullats que li queien pel rostre amb una goma fluixa que sempre duia a la monyica.

—Brrr, quin fred...

Es va eixugar els ulls amb la mànega de la dessudadora i es va convèncer que havia de tornar a l'hotel, ella n'era la jove encarregada. La mare sempre li deia allò, però no li manava mai cap faena llarga ni difícil.

Nina va pujar a la vorera i, just en aquell moment, tots els llums del carrer van parpellejar fugaçment, quasi sense notar-se.

També el cartell il·luminat de l'Hotel Mandarina va espurnejar.

El cablejat elèctric tremolava.

«El vent...», es va dir Nina, i va entrar a l'hotel.

—Nina, Nina, per què plores? No pots fer-ho ja, que ara seràs la germana major —li va amollar el seu cosí mentre reia escarxofat al sofà.

Els pares, que havien hagut d'eixir corrents cap a l'hospital, havien deixat a càrrec de la recepció el seu cosí Miquel, que era l'únic de la família que l'endemà no treballava.

HOTEL
MANDARIN

Nina no va contestar. Va tancar la boca tan fort que se li arrugaven els llavis i l'entrecella. Estava segura que els pares l'havien cridat més per a cuidar d'ella que de l'hotel.

—No necessite cangur... —va mastegar sense que Miquel la sentira.

Va seure al tamboret de darrere del taulell que mirava a la gran porta. De nit, la tenien tancada, excepte per una portella que usaven per a atendre els hostes als quals se'ls feia tard o per si arribava algú a hores intempestives buscant on refugiar-se.

L'Hotel Mandarin era el millor lloc de tota la comarca per a fer-ho. Nina en tenia proves, ho deien les revistes turístiques que repartia l'ajuntament. L'hotel apareixia, fins i tot, en algunes guies de viatge en altres idiomes. En anglés li giraven les paraules i es quedaven tan tranquils.

—Mandarina Hotel! —a Nina li feia molta gràcia dir-ho i feia riure els pares.

El seu hotel era un hotel menut, però hi havia èpoques de l'any, sobretot a l'estiu, que semblava que no hi cabia ningú més. Així i tot, la mare sempre tenia una habitació disponible per als que ho deixaven tot per a última hora o que, en un impuls, viatjaven fins allà i es presentaven sense reserva.

Alguna vegada Nina va pensar que la mare feia màgia, que amb un dring de claus feia brotar habitacions de l'estructura de l'hotel i que llançava un encanteri

per a ocultar l'aparença real de l'edifici als ulls del carrer. Nina s'imaginava l'Hotel Mandarin com un gran cos pintat de taronja amb habitacions afegides desordenadament com bolets que ixen d'un tronc.

Veritablement, l'hotel pareixia una mandarina. Perquè la façana lluïa el color que li donava nom i les finestres tenien els marcs i les portes de fusta pintats de verd. També eren verds la teulada i les baranes dels balcons. A la part més alta, destacava una cornisa blanca de la mateixa pedra que el fris de la façana. I, al terrat, hi havia un tendal verd sempre parat que pareixia una fulla. Tot encapçalat per les grans lletres lluminoses que anunciaven l'hotel al món.

Una corona feta de fil d'aram penjava de la porta principal, engalanada amb fulles i flors de taronger de punt de ganxo i mandarines redones. Al centre, el fil d'aram formava el nom d'aquell lloc encantador: Hotel Mandarin.

La porta era de fusta fosca molt antiga, tallada i envernissada, era el punt on l'hotel s'obria en tots els grills, i els grills eren les nombroses sales i habitacions. Alhora, la gran porta també era l'arrel de l'hotel. Nina s'imaginava que sense aquella fusta forta i pesada, l'hotel qualsevol dia s'enlairaria més enllà dels núvols o li eixirien cames mecàniques i es convertiria en un hotel ambulant.

«L'hotel ja no seria un lloc on anar, sinó un lloc a trobar-se», fantasiejava Nina.

Cap dels clients no tindria reserva. A Nina, aquells hostes, els que venien d'imprevist, eren els que més li agradaven perquè ella també era un poc així. Els donava la clau que la mare bé podria haver-los tret de darrere l'orella i els dedicava el seu millor somriure.

«Però el pare no podria aclarir-se en una cuina que no parara mai de moure's», entenia de colp. Llavors, agraià el pes de cada una de les fulles de la porta principal.

El pare de Nina duia la cuina de l'hotel. I era un cuiner esplèndid. Les seues mans, com les de la mare, també aconseguien fer màgia. Preparava menjars tan bons que no només servia plats als hostes, sinó que cada persona del poble acudia almenys una vegada a la setmana a dinar o a sopar. A Nina el que més li agradaven eren les postres. Quan es posava una cullerada de pastís a la boca o feia un mos a un bunyol, tornava a fantasiejar amb viure en un hotel al cel.

Asseguda al tamboret de recepció, recordant els pares, Nina es va sentir molt trista. La mare li havia dit que l'endemà de matí el pare aniria a buscar-la per dur-la amb ella i presentar-li el germanet.

—Has de ser bona i dormir tota la nit, com quan esperes el Pare Noel a Nadal —li havia encomanat la mare.

L'edifici taronja de l'avinguda principal, a més d'un hotel, era també la casa de Nina. Vivien en l'última

planta on hi havia tres habitacions menudes, un bany amb banyera i una cuina minúscula per a la família. A Nina li agradava moltíssim sa casa perquè era part de l'hotel i, a la vegada, només d'ells tres.

En ocasions especials omplien la banyera i ella s'hi escabussava imaginant que estava enmig de l'oceà o en un riu llunyà i cabalós. Li agradava estar dalt de tot de l'hotel, només la guanyava l'andana misteriosa de sostre baix i inclinat.

Al terrat tenien la fulla de parra gegant i un colomer d'on anaven i venien ocells de l'hotel al món i del món a l'hotel. I també hi havia els fumerals, per això a l'hivern sempre feia olor d'escalfor.

Però, no pujaria a casa. Estava tan nerviosa que no podia ficar-se al llit i, encara menys, tancar els ulls i adormir-se. A més, Miquel l'havia molestat.

—Bua, quina son, eh? —va dir amb un badall gegant el seu cosí.

—Supose... —va contestar desganada.

No aniria a la seua habitació com li havien manat. Ni parlar-ne, estava decidida a quedar-se tota la nit desperta atenent la portella de l'hotel. Si havia de fiar-se que ho fera Miquel, estaven apanyats.

I, en realitat, tampoc volia estar sola allà dalt, davall de l'andana fosca...

Mirava fixament la portella quan, de sobte, va sentir una ràfega d'aire geladíssim.

—Frrred... —Nina es va arraulir dins la dessuadora ampla.

De seguida, va anar a tancar el vidre de la portella. Podria continuar atenent el carrer, sense que entrara aquell fred de gel.

Doki, la seua gata, duia un temps ajocada damunt del teclat de l'ordinador de recepció jugant amb el ratolí. Quan va veure que l'ama s'alçava, la va acompanyar baixant del taulell amb un bot d'equilibrista.

Doki era un animal menut d'ulls verd clar i pèl color crema, més fosc a l'extrem de la cua i de les orelles, i duia el nom del dolç preferit del gat de dibuixos animats que més agradaven a Nina, els dorayakis.

Abans de deixar la recepció, va fer una ullada a la garita.

«Gggggg. Zzzzzz...»

Miquel dormia al sofà amb els cascos de música posats. A pesar que la postura del cos era totalment desendreçada els duia estratègicament i misteriosament ben col·locats a les orelles.

—Quina barra... —remugava Nina de camí a la porta.

A mesura que s'hi acostava sentia més i més gelor travessant-li la dessuadora fent-li tremolar els ossos.

Quan va tocar el vidre el va sentir congelat.

Li costava de tancar, l'aire tenia més força que Nina. Pareixia que tot el vent del carrer volguera entrar a l'hotel per aquell rectangle menut de la porta.

—Ja quasi, Doki...

Just quan, amb molt d'esforç, estava a punt de tancar-la, tot d'una, una bufada fortíssima va espentar el vidre i un rostre va aparèixer a l'altra banda.

Nina va caure cap arrere i a Doki se li va alçar el pèl del llom.

Per un moment, Nina va pensar que el bufec fort i gelat havia eixit dels llavis de la cara que la mirava des de l'altra banda de la portella. Es va alçar i va atendre el rostre que la nit i el vent havien dut fins a la porta del seu hotel. Duia Doki als braços per a tranquil·litzar-la. La gateta estava molt nerviosa.

—Teniu una habitació per a aquesta viatgera en una nit tan ventosa?

2

Porta desfermada i excés d'equipatge

És ben sabut que les visites o les telefonades enmig de la nit acceleren el cor a qualsevol que estiga dormint calentet al llit. Però, de vegades, hi ha qui no pot esperar a l'endemà i decideix pegar colpets al ventre de sa mare per a eixir al món o presentar-se en un hotel sense reserva... i sense vergonya.

A Nina tant li feia, no tenia son.

Va deixar Doki a terra i es va afanyar a obrir la fulla de la portella per a deixar entrar l'hostessa imprevista. Ara, sorprenentment, no va tindre cap problema per a passar el pestell del vidre.

—Avant... —Nina encara tenia la gelor al cos i ho va dir amb una veu tan fluixa que era difícil que la viatgera l'haguera sentida.

La viatgera va entrar. Nina es va quedar darrere de la porta de manera que només se li veia la meitat de la cara i del cos. Doki es va amagar darrere del panxell de l'ama.

La dona era alta i morena, de cabells llarguissims. Nina, tot i que des d'on estava només la veia de perfil, va pensar que era molt bonica. A la mà dreta, duia una maleta vella de pell fosca. La clienta es va dirigir al taulell de recepció sense mirar Nina.

—De seguida l'atenc —es va donar pressa Nina.

«Gggggg. Zzzzzz...», se sentia des de la garita.

—No puc creure que ni així es desperte... Uf! —va dir Nina entre dents.

Quan Nina va voler tancar la porta, la veu de la dona, i alguna cosa més que no sabia ben bé explicar, la va frenar.

Una força com la del vent...

—No, no tanques —va ordenar l'hostessa.

—Com? —va dir Nina més estranyada del que haguera volgut sonar. Ja no bufava el vent, però els pares sempre tancaven de seguida quan era de nit.

—Encara he d'entrar equipatge —la viatgera ho va dir molt seriosa. Només li hauria faltat dir: «Que no és obvi, xiqueta?». Nina va sentir un calfred.

Aleshores, la jove recepcionista es va plantar davant de la porta per a rebre l'equipatge i es va quedar bocabadada.

Tenia al davant una espècie de carro metàl·lic carregat de maletes de tela i de pell d'aspecte antic, i altres de plàstic més modernes; receptacles de diferents formes i materials, llargs i prims com per guardar un paraigua, altres de forma arrodonida i xata d'aquells que s'usen per a guardar-hi barrets, alguns anaven lligats amb cintes de vellut i de seda, també hi havia caixes de fusta basta amb claus ací i allà fixant els cantons.

—Què...? —Nina sentia que no acabaria mai de mirar-se el muntó de maletes.

—Ei!

Enfront de Nina, un xic de cabells platejats i rectes per davall de l'orella la saludava. Vestit amb camisa de coll de botons i pantalons beix, amb una torera taronja lligada al pit, pareixia l'encarregat d'arrossegar aquella muntanya d'equipatge.

Nina va mirar arrere, a la viatgera, i una altra volta davant, al xic de l'equipatge. A l'Hotel Mandarina no s'havia vist mai res paregut, i això que de vegades venien famílies senceres amb iaïos, mascotes i cosins segons inclosos. D'on venia aquella dona i per què necessitava tant d'equipatge? Qui era aquell xic de cabells platejats que l'acompanyava?

—L'altra porta, xiqueta.

La veu de la dona la va traure de l'ensopiment. Per a fer passar aquell carro havia d'obrir l'altra fulla de la porta principal de l'hotel.

Nina va fer que sí amb el cap i es va ajupir per a agafar el ferro clavat a terra que bloquejava l'altra fulla.

«L'arrel...», va pensar Nina recordant les històries que inventava del seu hotel.

Per a obrir el vell forrellat, primer havia de girar-lo i després traure'l cap amunt. Va fer el primer pas ràpidament, en canvi, traure el ferro de terra li costava moltíssim. No ho entenia. Feia la sensació que estiguera afonat en ciment dur. No podia ser, perquè sí que l'havia pogut girar. Va pensar que, en realitat, no havia vist mai els pares obrir aquella fulla de la porta,

sempre obrien l'altra. I si no es podia? Potser el mecanisme estava trencat o envellit.

Va provar una vegada més. Va estirar amb totes les seues forces, els ulls tancats, serrant les dents.

—Obri't, vinga, obri't...

Llavors, el ferro va cedir als precés de Nina, la porta es va obrir tota sola i Nina va caure de cul.

Ara, si es mirava la façana magnífica de l'Hotel Mandarin des de l'avinguda principal, la porta es veia oberta de bat a bat.

Per un moment, Nina va sentir un poc de por per si les seues fantasies es complien.

«No és un hotel ambulat ni volador», es va convèncer en comprovar que no es movia del lloc.

—Deixeu pas! —va anunciar el xic dels cabells de plata.

L'encarregat de l'equipatge estirà l'agafador d'aquella espècie d'elefant fet de caixes i maletes amuntonades damunt del metall gris.

Pel seu aspecte, el grum devia tindre l'edat de Nina, però, així i tot, feia la impressió que havia viscut molt més que ella. Era alguna cosa en la mirada profunda, en la manera ferma i segura de moure's, en la indiferència que mostrava pel pes que arrossegava. Una qüestió, al cap i a la fi, de bagatge.

«Ring, ring, ring!!!»

La viatgera, impacient, va fer sonar el timbre d'aurat de recepció.

Nina va córrer per a posar-se a l'altra banda del taulell de fusta i atendre la dona. Havia de demanar-li algunes dades per a donar-li una habitació. Quan va anar a escriure el nom llarg i enrevessat que li donava la viatgera, Nina es va adonar que encara duia el pestell de ferro gruixut a la mà.

—Ups...

Va mirar la dona amb un mig somriure, com disculpant-se per la seua poca traça, i es va posar a buscar a les palpentres un bolígraf per davall del taulell.

L'hostessa la va ignorar. Tenia el coll estirat i un poc girat, els ulls negres encongits, davall d'unes pestanyes llarguíssimes, escodrinaven el passadís que duia a les escales i l'ascensor, a les habitacions. Sense ni mirar Nina ni esperar el bolígraf, va completar les dades d'inscripció amb una cal·ligrafia impol·luta eixida de la seua pròpia ploma de tinta negra.

—Bingo!

Nina, per sort, sí que va trobar el cautxú i el tampó amb el logotip de l'Hotel Mandarin amb més rapidesa. La viatgera es veia impacient per veure confirmat l'hostalatge.

—De seguida es-tà...

Llavors, en el moment que Nina estampava el segell mullat en tinta verda, un soroll fort de sacsada va omplir el vestíbul. Eren les rodes posteriors de l'elefant de l'equipatge que van travessar el llindar de la porta principal.

—Ja està dins —va sentir que deia l'hostessa molt fluix.

En aquell moment, la gateta Doki, espantada pel sotrac, va clavar una unglà en la maleta vella que la dona havia deixat a terra i la va tombar.

—Compte! —es va molestar la viatgera.

De colp, tot es va moure amb una altra sacsada, no només el carro, també la recepció i la garita aneixa. L'Hotel Mandarin sencera, va sentir Nina, trontollava. Llavors, va caure a terra, i li va semblar que tot el que hi havia a la sala es tombava amb ella.

—Uuuuooooaaah!

Nina, Doki i el tamboret de recepció van anar a parar contra la paret de les escales, com si la gravetat s'haguera desplaçat un instant just en aquell punt i després haguera tornat a la normalitat. L'ordinador per sort, penjava del cable i no havia arribat a estavellar-se.

—Un terratrèmol, Miquel! —va intentar avisar el cosí.

El sofà on dormia Miquel també havia relliscat, però el cosí de Nina no es va immutar. Nina ja era prou major per a saber que la màgia només existia en els llibres i en les pel·lícules. Tanmateix, qualsevol creuria que Miquel dormia davall un encanteri poderosíssim.

Nina es va col·locar bé la dessuadora, havia redolat i ara la duia de caputxa. Què havia sigut allò? Un terratrèmol molt estrany, sense sacsades. No havia

tremolat res, en canvi, tot s'havia capgirat un segon i al següent havia tornat a endreçar-se.

—Què tens, xiqueta? —l'hostessa l'observava impassible des de l'altra banda del taulell, com si no haguera passat res.

Encara a terra, Nina va mirar al seu voltant, a grans trets, la sala estava al seu lloc i, alhora, res estava on li tocava. Mentre Nina, desorientada, es posava dempeus, Doki va amollar un miol enfadat a la maleta que la dona havia tornat a posar dreta i, de seguida, va anar a amagar-se prop de la seua ama. La maleta li havia tornat el grunyit?

—Re... —Nina va sacsar el cap.

No sabia què passava de veres i què li venia del mareig. Va provar de fixar la vista en un punt concret.

—El llibre de registre servirà... —va mussitar.

Sorprenentment, la llibreta gruixuda de tapa dura de color maragda i pàgines de línies no havia patinat. La viatgera l'havia subjectada mentre signava.

